

ung, brystsyg Mand, Marcus Moritz, en fattig, tysk Lærd, der blev Fader til hendes to ældste Børn, Ivan og Jakobe. Den sidste var endnu ikke født, da han døde; og Lea flyttede derefter tilbage igen til sine Forældre. Trods deres Uformuenhed tilhørte disse begge nogle af Tysklands fornemste og rigeste Jødeslægter, og det betragtedes derfor i hendes Familje som en Mesalliance, da hun efter et Par Aars Forløb giftede sig med Philip Salomon, hvis mange Millioner i disse Folks Øjne endnu den Dag i Dag ikke bødede paa, at hans Fader havde rendt Landene rundt med Kramkisten paa Ryggen. Nu kunde det jo heller ikke nægtes, at Salomons Formuesforhold og Hensynet til hendes Børns ubetryggede Fremtid havde haft nogen Indflydelse paa den unge Enkes Valg. Som hun havde sagt til sig selv: hun havde nu én Gang ladet sit Hjærte raade, fuldt og helt; denne Gang var Turen kommen til Fornuften. Og dog bedrog hun ingen. Hendes Hjærte var rigt nok til at kunne give Forstanden, hvad der tilkom den, uden derfor at lægges øde. Det ofrede kun af sin Overflod. Og i hvert Fald havde hun senere skænket Philip Salomon rundelig Erstatning for, hvad han paa Bryllupsdagen endnu havde maattet savne i sin Hustrus Kærlighed.

I tyve Aar havde de nu levet i et lykkeligt Ægteskab. Fru Salomon — om hvem en af